

LBRIS

We know
books
ANNA IAKOV

Când cerul ne zâmbește

Istorieare cu tâlc pentru copii

volumul 1

Cuprins

Omleta Sfântului Gheorghe	5
O pâine rotundă și caldă	13
Ascultarea pe care au făcut-o niște broaște	18
Niște hoți vrednici de plâns	21
Vizitiul	25
Întâmplări neobișnuite	30
O farfurie cu pilaf	33
Muntele	37
Gâsca	41
Greșeli de citire	47
O viperă brutăriță	51

LBRIS

We know
books

ANNA IAKOV

Când cerul ne zâmbește

Istorieare cu tâlc pentru copii

Volumul 1

editura
Σοφία

București

Omleta Sfântului Gheorghe

Într-un sat frumos și pitoresc din Asia Mică, în diminețile de vară călduroase și însorite, copiii se adunau să se joace în curtea unei biserici aflate la intrarea în sat. Era un mic paraclis închinat Sfântului Gheorghe, care se înfățișa ochilor asemenea unui tablou.

Bisericuța era construită la marginea satului. Aici copiii puteau să joace în voie jocurile lor, să se certe, să-și arate bunele purtări, vitejiile și năzdrăvăniile.

Frunzișul copacilor o umbrea de jur-împrejur și răspândea o răcoare plăcută, pe care copilandrii, se pare, o prețuiau în mod deosebit, și de aceea stăteau cu orele acolo. Era și un izvor cu apă proaspătă pentru a le potoli setea, agheasma Sfântului Gheorghe, care curgea fără a seca vreodată.

Vocile și râsetele copiilor răsunau dintr-un capăt în altul. Se zgâlțâiau dalele de atâta alergat, suspinau bordurile de piatră de atâtea cățărări, gemea gardul de zid de greutatea lor atunci când urcau să privească de la înălțime, se îndoiau chiparoșii când se agățau ca ciorchinii de vârfurile lor.

Nu erau puține dățile în care îl cuprindeau fiorii pe Sfântul Gheorghe, nu cumva să îi dărâme bisericuța, căci era veche, cu un acoperiș gata să se prăvălească din pricina țiglelor măcinate. De aceea, până să se găsească bani pentru reparații, păzea cu vigență lăcașul său de neîmblânzitele odrasle ale satului.

În ceata de copii care se jucau în curtea Sfântului Gheorghe era și un băiețel. Se poate să fi fost chiar cel mai mic dintre toți.

Printre ceilalți, uriașii jocurilor, se lupta din răspuțeri să pară și el important, să devină învingător la jocurile lor, fie chiar și o singură dată.

Degeaba însă! Niciodată nu izbutea. Întotdeauna se găsea cineva mai înalt sau mai puternic, cineva mai rapid sau mai ager, cineva mai îndemnatic sau mai curajos în fapte îndrăznețe.

Când a înțeles că prin forțele proprii nu îi va întrece niciodată pe ceilalți, s-a retras la un moment dat din joc, s-a furișat în biserică și a stat în fața icoanei Sfântului Gheorghe.

– Sfinte Gheorghe, i-a spus în șoaptă, fă să câștig și eu o dată vreun joc, și ... îți făgăduiesc că îți voi aduce o omletă mare și caldă!

Acestea i-a spus sfântului și, după ce i-a sărutat mâna, luând binecuvântarea sa, a ieșit din nou afară în curte.

Și minunea s-a înfăptuit!

Nu a apucat să ia în mâinile sale o piatră, că din prima aruncătură a nimerit cutia de tablă aflată sus pe gardul de zid, ieșind primul la țintit. Chiar și la alergat a ieșit primul, la cățărare, la vânatoare, la sfârlează și la pitit. De asemenea, primul a ieșit și la lupte, punându-i la pământ pe mulți viteji din ceata de copii.

După ce s-a săturat de atâtea victorii, lăasă totul în urmă, o rupse la fugă și ajunse acasă. Dintr-o suflare îi spuse mamei sale povestea despre făgăduința făcută sfântului, precum și despre victoriile sale la jocuri.

– Repede, îi spune râzând mama, când l-a auzit. Mergi în cămară și adu-mi coșulețul cu ouă proaspete. Eu aduc carnea de porc, urda și untul.

Nu după mult timp, casa răspândea mirosul plăcut al omletei prăjite încet în tigaia mare de aramă.

Când a fost gata, mama a pus-o pe o farfurie mare și plată de zinc, a înfășurat-o într-un prosop curat și i-a dat-o copilului.

– Poftim omleta făgăduită, ține-o cu grijă, i-a spus, și du-o sfântului acum, cât este caldă!

Copilul, cu mare bucurie, a luat farfuria, s-a dus în biserică și a așezat-o în fața icoanei sfântului aflată în partea dreaptă a catapetesmei.

– Sfinte Gheorghe, am adus ce ți-am făgăduit, și îți mulțumesc! i-a spus.

După ce i-a sărutat mâna, a ieșit în grabă afară.

Însă în curte nu mai era nici un copil. La acea oră a prânzului erau și ei înfometaji, de aceea plecaseră pe la casele lor. Doar o caravană de cămile, care abia ajunsese, era afară la poarta bisericii. Copilul nu avu curajul să stea să piardă vremea cu cămilele și cu cei care le mânau. Istovit de pe urma jocurilor, înfometat și amețit de mirosul omletei, s-a întors repede acasă.

Stăpânii cămilor erau negustori care veneau din Bursa¹, având încărcate pe cămilele lor fel de fel de mărfuri. După ce au legat sforile animalelor de pripoanele din aramă înfipite dincolo de gardul bisericii, au intrat înăuntru să i se închine Sfântului Gheorghe.

Pe când își aprindeau lumânările și înainte să se apropie de catapetasmă să se închine lui Hristos, Maicii Domnului și sfântului, i-a învăluit o mireasmă neobișnuită.

– Pentru prima oară intru în biserică și, în loc de tămâie, îmi miroase a mâncare proaspăt gătită, a spus unul dintre ei amețit de miros. Gata, e clar, am înnebunit de foame, nefericitul de mine!

– Și mie tot a mâncare îmi miroase, i-a spus pierdut celălalt.

– Ia priviți aici! le-a spus al treilea care se oprise în fața catapetesmei. Priviți! Priviți, o farfurie cu omletă caldă!

¹ Bursa (gr.: *Προῦσα*) este al patrulea oraș ca număr de locuitori din Turcia de azi și se află în apropierea Mării Marmara (*n. trad.*).